

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Eén Heere, één geloof, één doop. EFEZE 4 : 5.

En in die dagen kwam Johannes de Dooper, predikende in de woestijn van Judea, en zeggende: Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. MATTH. 3 : 1, 2.

Johannes was doopende in de woestijn, en predikende den doop der bekeering tot vergeving der zonden. MARK. 1 : 4.

Dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden, tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen. MATTH. 24 : 14.

No. 2.

15 Januari 1906.

11de Jaargang.

STRALEN VAN LEVEND LICHT.

DOOR CHARLES W. PENROSE.

No. 10.

VERLOSSING VOOR DE DOODEN.

Geboren uit Water en Geest.

„Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3 : 5). Deze algemeene verklaring werd door Jezus Christus gemaakt tot Nicodemus, toen deze voornamelijk Israëliet den Heiland des nachts bezocht. De Apostel Petrus zeide van Jezus Christus: „De zaligheid is in geen anderen; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden.” (Hand. 4 : 12). De woorden van Petrus werden gesproken toen hij was „vervuld met den Heiligen Geest.” De woorden van Jezus kwamen van Hem als de Zoon van God. Zij betreffen in de hoogste mate het gansche menschelijk geslacht. Daar zij ware woorden zijn, kan geene ziel in het koninkrijk Gods ingaan, tenzij hij of zij een ware geloovige in Jezus Christus is en geboren is uit water en Geest. Christus Zelf moest die wet volbrengen om „alle gerechtigheid te vervullen.” Hij werd uit het water geboren, door begraven te worden door Zijnen doop in de Jordaan en daarna uit den schoot der wateren voort te komen; daarop werd Hij uit Geest geboren door den doop des Heiligen Geestes. Daar is het voorbeeld voor het gansche menschedom, dat geboden wordt om in Zijne voetstappen te wandelen. Dit is de enge poort en de nauwe weg.

Zij die sterven zonder het Evangelie gehoord
te hebben.

De vraag, die, bij het hooren dezer verklaringen, natuurlijk opkomt in het bedachtzame verstand, is: „Hoe konden menschen, wien de naam van Jezus Christus niet gepredikt is, in Hem gelooven?” En hiermede gaat gepaard de vraag: „Wat is er van de millicoenen inwoners der aarde geworden, die gestorven zijn zonder de gelegenheid gehad te hebben om uit water en Geest geboren te worden?” De Heidensche volkeren aanbaden afgoden en hebben niets geweten van Jezus als de Zaligmaker van het menschdom. Zelfs heeft het uitverkoren volk Israël, dat onder de Mozaïsche wet leefde, niet in den weg tot zaligheid gewandeld. Sedert de dagen toen de Apostelen en andere gemachtigde dienstknechten de beginselen van het Evangelie bedienden, en gedurende de tijden toen „duisternis de aarde bedekte, en donkerheid de volken,” tot op den tegenwoordigen tijd waarin de Kerk van Christus, het heilig apostelschap en de volheid van het Evangelie hersteld is, zijn er vele duizenden goede menschen heengegaan zonder de wedergeboorte ontvangen te hebben op de wijze die Christus noodzakelijk verklaarde. Zijn zij allen verloren gegaan? Is het mogelijk dat zij tot verdelging gedoemd zijn? Zal de eeuwige Vader al deze Zijne kinderen verwerpen, omdat zij eene wet die hun niet bekend was gemaakt, niet hebben gehoorzaamd?

Algemeene dwaal-begrippen betreffende Gods
rechtvaardigheid.

Rechtvaardigheid, genade, de rede en het gezond verstand komen tegen zulk een denkbeeld in opstand. Zooals Paulus gezegd heeft: „Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in welken zij niet geloofd hebben? en hoe zullen zij in Hem gelooven, van welken zij niet gehoord hebben? en hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt? en hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? (Rom. 10:14). En nochtans moet het woord van God stand houden. Het is altijd geldig, en Hij is geen aannemer des persoons. En Hij zal „de verborgen dingen der menschen oordeelen door Jezus Christus, naar Zijn Evangelie.” Om die reden moet het Evangelie aan „alle creaturen” gepredikt worden. Volgens de meening die in het moderne Christendom heerscht, zullen vele millicoenen menschen buiten het koninkrijk der hemelen gesloten zijn, omdat zij niet geloofd hebben in een Verlosser, van wien zij niets wisten. En geleerd wordt, dat er geen mogelijke kans tot zaligheid is voor hen die sterven zonder het geloof in Christus. De aanhangers van sommige sekten zingen: „Er is geen bekeering in het graf, noch vergiffenis voor de dooden.” De predikers der sekten beperken de genade Gods tot dezen proeftijd. Zij leeren dat de ziel, bij den dood, óf naar den hemel, óf naar de hel gaat, en dat haar lot en toestand

voor eeuwig vastgesteld is. Indien deze verschrikkelijke leerstelling waar was, zou Satan de overwinning over Christus behalen en als de zijnen kunnen eischen een overweldigend, ontzaglijk gedeelte van het menschelijk geslacht, — voor onzen grooten Redder slechts overlatende een kleinen, nietigen troep uit de onafzienbare, ontelbare heirscharen der menschen.

„Zijne Goedertierenheid is tot in Eeuwigheid.”

De oplossing van deze voor velen raadselachtige vraag is eenvoudig, in het licht van het ware Evangelie van Christus hersteld in de laatste dagen. „Zijne goedertierenheid is tot in eeuwigheid.” Zij is niet beperkt binnen den nauwen omvang van deze kleine aarde, noch afhankelijk van de grenzen van den tijd. De geesten van mannen en vrouwen zijn Zijne zonen en dochteren, of zij in het lichaam of zonder het lichaam zijn. „Zijne barmhartigheden zijn over al Zijne werken.” Niemand kan met rechtvaardigheid of barmhartigheid door het Evangelie geoordeeld worden zonder het Evangelie gehoord en de gelegenheid gehad te hebben om het aan te nemen of te verwerpen. Waarom dan zou het Evangelie van Jezus Christus aan hen, die het niet in het vleesch gehoord hebben, niet bekend gemaakt worden nadat zij het lichaam hebben verlaten en wonen in een andere sfeer? Gelooven al de sekten van het Christendom niet, bijna zonder uitzondering, dat de geest des menschen onsterfelijk is, en daarom leeft en kan waarnemen, terwijl het lichaam dood is? En indien dit waar is, kunnen dan de geesten van mannen en vrouwen niet leering en inlichting ontvangen wanneer zij uit het lichaam zijn? Is het niet de geest des menschen die de intelligentie, welke door de lichamelijke zintuigen wordt opgenomen, ontvangt en opgadert? Waarom zou de verandering die wordt genoemd de dood — die de scheiding is van lichaam en geest — moeten afsnijden alle middelen van mededeeling van God aan het levende, onsterfelijke, verstandelijke wezen dat eenvoudig het sterfelijk omhulsel heeft afgelegd? Er is geen goede reden, waarom de geest, die aldus een trap in zijn ondervinding is voortgeschreden, niet in staat zou zijn om verderen vooruitgang te maken en licht, kennis, wijsheid en godsdienstonderwijs te ontvangen, in het bijzonder indien de tot zijn eeuwig welzijn noodige inlichting hem onthouden was toen hij in het lichaam woonde. Openbaring zoowel als rede getuigt dat het woord van God aan degenen die heengegaan zijn kan verkondigd worden, zoowel in de sfeer waarheen zij zijn gegaan als in eenig deel van dezen aardbol.

Tot de Dooden moet worden gepredikt.

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen: die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den geest; In welken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten die in de gevangenis

zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de arke toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water." (I Petr. 3 : 18—20). Ziedaar eene verklaring die, gelijk een straal van de zon der rechtvaardigheid, verjaagt den nevel en mist der moderne leer van het einde, en die voor den blik een uitgestrekt veld van inzicht opent, waarin de rechtvaardigheid, wijsheid en genade van God op heerlijke wijze ter aanschouwing gegeven wordt. De geesten van die weerspannige menschen die omgekomen waren door den vloed, werden, na omtrent 2000 jaren in hun gevangenhuis geleden te hebben, door den Zoon Gods bezocht terwijl Zijn lichaam in de graftombe lag. Dit was, in vervulling van de profetiën van Jesaja betreffende den Zaligmaker; bijvoorbeeld: „De geest des Heeren Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om eene blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid te geven, en den gebondenen opening der gevangenis." (Jes. 61 : 1). En verder: „Om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten." (Jes. 42 : 7). En ook: „Om te zeggen tot de gebondenen: Gaat uit; tot hen die in duisternis zijn: Komt te voorschijn." (Jesaja 49 : 9).

De Zending van Christus aan de Geestenwereld.

Het algemeen begrip is, dat toen Christus op het kruis Zijn hoofd boog en den geest gaf, Hij rechtstreeks naar den hemel ging, zooals men meent dat alle goede menschen doen; maar op den derden dag nadien, toen Christus aan Maria verscheen, zeide Hij tot haar: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader." (Joh. 20 : 17). De tijd tusschen den dood en de opstanding van den Verlosser werd, inplaats van in den hemel, door Hem doorgebracht onder de geesten in de gevangenis, de gebondenen die Hij ging bevrijden. Zoo kon dus Jezus prediken buiten Zijn lichaam, en de geesten die Hij bezocht konden Hem hooren zonder hunne lichamen. Maar van welken aard was Zijne prediking aan degenen die in gevangenschap werden gehouden? Laat Petrus deze vraag beantwoorden: „Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest." (I Petr. 4 : 6). Aldus blijkt dat hetzelfde Evangelie dat werd verkondigd aan de menschen in het lichaam, ook werd verkondigd aan de menschen uit het lichaam, opdat allen mochten geoordeeld worden door hetzelfde Evangelie dat aan „alle creaturen" moet worden verkondigd. Dat de boodschap van verlossing voor de gevangenen en het openen der gevangenis voor hen die gebonden waren, voorspoedig is geweest, is duidelijk uit de verklaring der Schrift aangaande Christus: „Hij heeft de gevangenis gevangen genomen." (Ef. 4 : 8).

Het Werk der Verlossing aan de andere zijde van den Sluier.

Jezus beloofde Zijnen discipelen, dat zij de werken die Hij deed, ook zouden doen. De zending en het Priesterschap, dat Zijn Vader Hem gegeven had, gaf Hij hun ook. Het is daarom duidelijk dat het verlossingswerk op aarde begonnen, zal voortgezet worden in de sfeer achter den sluier. En dat het in de laatste tijden zou geschieden, kan buiten twijfel vernomen worden uit de profetie van Jesaja betreffende het einde der wereld, waarin hij als een van de gebeurtenissen van dat tijdperk voorspelt: „En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere bezoeking doen zal over de heirscharen des hoogen in de hoogte, en over de koningen des aardbodems op den aardbodem. En zij zullen samenvergaderd worden, gelijk de gevangenen in eenen put, en zullen besloten worden in eene gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden.” (Jes. 24 : 21, 22).

De Tijd van den Dag des Gerichts.

De geest des menschen zonder het lichaam is als een verstandelijke eenheid en denkend, zich ontwikkelend en verantwoordelijk wezen, dat in staat is om waarheid te hooren en te gelooven of te verwerpen, ook bekwaam om zich van kwaad te bekeeren en te leeren goedgevoelen. Zoo kan de genade Gods een wezen bereiken, onafhankelijk van het sterfelijk omhulsel waarin het op aarde mocht vertoeven. De meening dat de eeuwige toekomst van den mensch bij den dood is vastgesteld, ontstaat uit een verkeerd begrip van den „dag des oordeels”. Beide Christus en Zijne Apostelen leerden dat de tijd des oordeels door den Vader was bepaald om plaats te vinden „wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem.” (Matth. 25 : 31-46). Paulus verklaarde dat Christus zou komen om de levenden en de dooden te oordeelen „in Zijne verschijning en in Zijn koninkrijk.” (II Tim. 4 : 1). Het was in dien dag dat Paulus verwachtte eene „kroon der rechtvaardigheid” te ontvangen.” (Vers 8). En de tijd van het oordeel wordt in het boek der Openbaring vastgesteld als komende na de opstanding uit de dooden, wanneer de dooden, klein en groot, voor God zullen staan en de boeken zullen geopend worden en de dooden zullen geoordeeld worden uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken. (Openb. 20).

Verkeerde Begrippen aangaande het laatste Oordeel.

De wijd-verspreide meening dat het laatste oordeel plaats heeft bij den dood van ieder persoon en dat hij dan en daar in den hemel wordt verhoogd of in de hel nedergeworpen, is volstrekt verkeerd en onschrijftuurlijk. Nochtans heeft die meening gedurende vele eeuwen in het Christendom de overhand gehad, en het werd de taak van den Profeet

der 19de eeuw, Joseph Smith om door goddelijke inspiratie het heerlijke licht voort te brengen temidden van zware geestelijke duisternis, en aan te duiden de genade en goedheid van den Almachtigen God, doordat Hij middelen heeft daargesteld waardoor iedere ziel van Adam's nageslacht, hetzij in het lichaam, hetzij uit het lichaam, moge leeren de wegen des Heeren, het eeuwige Evangelie, het eenige plan tot zaligheid. Het moet gepredikt worden aan allen die dood zijn die het niet konden hooren terwijl zij in het vleesch leefden, en zij kunnen zich bekeeren en zich tot God wenden en hun kunnen de dingen van Zijn Koninkrijk geleerd worden. De leer van het vagevuur, eene leerstelling van het Roomsch-Katholieke geloof, is eene verkeerung van deze leer van Christus, maar is ontstaan door een misverstand betreffende laatstgenoemde. Er is een staat waarin de geesten der verstorvenen verblijven tusschen den dood en de opstanding van het lichaam, en zooals in een volgend traktaat zal aangewezen worden, zijn er werken welke door de levenden kunnen volbracht worden ten behoeve der dooden, doch slechts die werken die in de geestenwereld onmogelijk kunnen geschieden.

Christus is een Rantsoen voor allen.

De Apostel Paulus verklaarde, dat Jezus Christus „Zichzelven gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde het getuigenis te Zijner tijd.” (I Tim. 2 : 6). De tijd is nu gekomen. Het getuigenis van deze groote waarheid is gegeven geworden door Profeten en Apostelen in deze laatste dagen verwekt, en door de stem van engelen van den hemel, en door de getuigenis van den Heiligen Geest, die getuigt van den Vader en den Zoon. Dat alle menschen zich verheugen en den Heere prijzen voor deze nieuwe openbaring van Zijne liefde en goedheid en barmhartigheden die zich uitstrekken over al Zijne werken, en laat Zijn licht tot aan de uiterste einden der aarde schijnen en doordringen tot de donkerste verblijfplaats der sferen aan gene zijde van den sluier; dat waarheid overal moge zegevieren, en dat God in de gehoorzaamheid en verlossing van Zijne kinderen worde verheerlijkt!

VERGIFFENIS TEGENOVER ELKANDER.

Houdt ten allen tijde het beginsel van barmhartigheid in oefening, en weest geëerd om uwen broeder vergiffenis te bieden bij den eersten wenk van berouw en vergiffenis-vragen; en zouden wij onzen broeder en zelfs onzen vijand vergeven alvorens hij berouw toont of om vergiffenis vraagt, zoo zal onze Hemelsche Vader ons evenzoo genadig zijn.

JOSEPH SMITH.

DE KLEINE SPECULANT.

„Vader, ransel me 'n beetje.” — „Waarom, heb je weer kattedwaad uitgevoerd.” — „Neen. Maar als u me slaat, geeft moeder me altijd wat lekkers.” — (*Hum. Alb.*)

DE BRON VAN ZEDELIJKE KRACHT.

DOOR PRESIDENT ROOSEVELT.

Het is een voortreffelijk, een noodig iets, een gezond lichaam te bezitten. Het is een nog beter iets, een gezond verstand te bezitten. Maar oneindig beter nog is hetgeen waarvan het gemis noch door een gezond verstand, noch door een gezond lichaam kan vergoed worden, n.l. Karakter. Karakter is op den duur de beslissende factor in het leven van personen, en van natiën desgelijks.

Terwijl wij met recht nadruk leggen op verstand, vergeten wij somtijds het feit, dat er iets is van grooter gewicht. Het is goed, behendig, bekwaam en verstandig te zijn; maar het is beter, de hoedanigheden te bezitten die hare uitdrukking vinden in de Tien Geboden en den Gouden Regel. Het is goed en noodig om schrander te zijn; maar het is beter om oprecht, welvoegelijk en onverschrokken te zijn.

Het onderwijzen van den Bijbel aan de kinderen is eene zaak van speciaal belang voor diegenen onder ons, die een gezin hebben — en terloops wil ik zeggen, dat ik sterk ten gunste ben van grootegezinnen. Oudere menschen beseffen dikwijls niet hoe gemakkelijk een kind onwillig wordt om iets aan te nemen, dat men de moeite niet neemt om hun uit te leggen. Wij kunnen er niet te nauwkeurig op letten dat het Bijbel-onderwijs niet een routine wordt, maar dat het kind versta wat hem geleerd wordt. Laat uwe kinderen nooit gedeelten van den Bijbel leeren als een straf. Kent gij geen familiën, waar dit gedaan wordt? Bijvoorbeeld: „Je ben een stout kind geweest — nu zal je een hoofdstuk uit Jesaja leeren.” En het kind leert het als een onaangename taak, en in zijne gedachten zal dat verheven gedicht en die profetie daarna immer met een hinderlijk gevoel van schande samengaan. Ik hoop dat gij uwe kinderen niet op die wijze den Bijbel zult leeren, want gij kunt geen zekerder middel uitdenken om uwe kinderen tegen al de wonderbare schoonheid en waarheid van de Heilige Schrift in opstand te doen komen.

De onmiddellijke zedelijke invloed van den Bijbel is, hoewel die invloed natuurlijk op verre na de gewichtigste is, niet zijn eenige macht ten goede. Hij oefent bovendien een onophoudelijken invloed uit ten gunste van goeden smaak, van goede literatuur, van behoorlijk begrip van verhouding, van eenvoudige, eerlijke wijze van schrijven en denken.

De Bijbel leert ons niet, moeilijkheden te ontwijken, maar ze te overwinnen. Dat is eene les die ieder onzer op zijne eer verplicht is dezen kinderen te leeren, wil hij of zij verwachten hen bekwaam te zien worden om de rol van een man of eene vrouw in onze wereld te spelen.

Verder wilde ik u doen denken aan uwe bureu, aan de menschen die gij kent. Kent gij niet, een ieder uwer, een man (het spijt mij te moeten zeggen, misschien vaker eene vrouw) die het leven een ongezone

wending geeft voor kinderen, door hun in het tegenwoordige juist die dingen te onthouden die hen zouden opleiden om krachtig werk te verrichten in de toekomst? Zulk een gedrag is geen goedheid. Het is kortzichtigheid en zelfzucht. Die man of vrouw onttrekt zich eenvoudig aan kleine ongemakkelijkheden, die hij of zij zich moest getroosten om het kind bekwaam te doen worden om later een goed en sterk man of vrouw te zijn. Er behoort de innigste, oprechtste liefde voor hunne kinderen te zijn in de harten van alle vaders en moeders. Zonder die liefde is er niets dan donkere wanhoop voor het gezin; maar die liefde moet beiden zichzelf en den beminden persoon respecteeren. Toekomstige rampen tot zich te trekken door op zwakke wijze toe te geven voor het oogenblik, is geen ware liefde.

Wat is ware liefde voor een jongen? Hem zóó opbrengen dat niets ruws hem ooit aanraakt, en hem op een-en-twintigjarigen leeftijd, in de wereld zenden met een karakter dat ernstig gekwetst en zwart en blauw wordt bij den minsten schok van de eene of andere macht des kwaads, waarmede hij zeker in aanraking moet komen; is dat goedheid? Voorzeker niet. Voedt uwe zonen op met liefde en wijsheid en zendt hen in de wereld als mannen met sterke ledematen, heldere oogen, moedige, reine harten, en bekwaam om te kampen in deze groote wereld van werk, mededinging en onophoudelijke inspanning. Brengt hen groot tot dappere, sterke mannen.

Indien wij den Bijbel recht lezen, zoo lezen wij een boek dat ons leert het werk des Heeren te doen; het werk des Heeren te doen in de wereld zooals wij haar vinden; te trachten de zaken beter te maken in deze wereld, indien ook slechts een weinig beter omdat wij er in geleefd hebben. Dat soort werk kan alleen gedaan worden door den man die noch zwak noch laf is; door den man die in den volsten zin des woords een waar Christen is.

Wij bepleiten een nauwkeuriger, meer uitgebreide en diepere studie van den Bijbel, zoodat ons volk zoowel in de daad als in de theorie moge zijn „daders des woords en niet alleen hoorders.”

DR. R. A. TORREY.

Dr. R. A. Torrey, in een ander gedeelte van dit nummer genoemd, is een reizend prediker, die groote opwekkingsvergaderingen houdt en werkt volgens de wijze van den welbekenden Moody, wiens ópvolger hij kan genoemd worden. Zooals deze werd vergezeld door den zanger Sankey, heeft ook Dr. Torrey een zanger bij zich, — de heer Alexander. Zij doorreizen voornamelijk de Engelsch-sprekende landen, werken voor geen bijzondere Kerk, en doen ongetwijfeld veel goed door het brengen van velen tot den eersten stap, namelijk een geloof in Jezus Christus, en het aansporen tot een zedelijk en weldadig leven.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

GEEN VERONTSCHULDIGING VOOR ONWETENDHEID.

Er is een zeer groote klasse menschen, die ook niet de minste behoefte gevoelen om tot eene wetenschap te komen of er een God leeft, en hoedanig, in het bevestigend geval, Diens wetten mogen zijn, omdat zij vreezen dat zulk een wetenschap hun eene zedelijke verplichting zou opleggen die hen zou hinderen in den levenswandel waaraan zij verslaafd zijn. Er bestaan ook zeer, zeer velen die het bestaan van God loochenen of er aan twifelen, of ontkennen dat het mogelijk is om dien-aangaande zekerheid te verkrijgen, — menschen die in zulken toestand zijn geraakt door gebrek aan een wegwijzer en de noodige inlichting.

De Heer R. A. Torrey, de beroemde praktische opwekkingsprediker, geeft in zijn boek „Talks to Men” eenige welgegronde redenen voor zijn geloof in Christus — de Christus van den Bijbel — en tracht duidelijk te maken dat er voor niemand, die niet onwillig is, reden blijft om zonder de kennis van Christus te zijn. Hij beschrijft verder de wijze waarop hij een der grootste twijfelaars leidde tot een diep, vast geloof in Jezus Christus en in den Bijbel. Wij laten Mr. Torrey hier spreken uit eene zijner voor groote audienties gehouden lezingen:

Aan hem, die zich in de rechte verhouding plaatst tegenover God en de waarheid, geeft de Heilige Geest rechtstreeksche getuigenis dat de stem die uit den Bijbel tot hem spreekt, de stem van God is. Men zal dikwijls een godvreezend niet-zeer-belezen of ontwikkeld oud vrouwtje ontmoeten, dat een standvastig geloof in den Bijbel heeft, als het Woord van God. Indien gij haar vraagt, waarom zij gelooft dat de Bijbel het Woord van God is, zal zij u antwoorden, „Ik weet dat de Bijbel het Woord van God is.” Maar vraagt gij haar wederom, „Waarom gelooft gij dat hij het Woord van God is?” zoo zal zij antwoorden, „Ik weet dat hij het Woord van God is.” En indien gij haar nog eens vraagt, „Waarom gelooft gij dat hij het Woord van God is? zal zij u wederom antwoorden, „Ik weet dat hij het Woord van God is.” Wellicht zult gij zeggen, „welnu ik zal het geloof van de oude vrouw niet verstoren (geen gevaar, gij zoudt niet kunnen, indien gij ook wildet), maar zij is beneden discussie.” Gij vergist u, zij is boven discussie. Jezus Christus zegt, „Die uit God is, hoort de woorden Gods” (Joh. 8 : 47). Jezus Christus zeide wederom, „Mijne schapen hooren Mijne Stem (Joh. 10 : 27). Zij is een van Gods kinderen en kent haars Vader's stem, en zij weet dat de stem, die uit den Bijbel tot haar spreekt, de stem van God is. Zij

is een van de schapen van Christus, en zij weet dat de stem die uit den Bijbel tot haar spreekt, de stem is van den waren Herder.

Ik kan u mededeelen hoe een ieder uwer tot dezelfde positie kan komen, waar gij in staat zult zijn om Gods stem te onderscheiden en te weten dat de stem die uit den Bijbel tot u spreekt, de stem van God is. Jezus Christus Zelf zegt ons in Joh. 7 : 17, „Zoo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van mijzelfen spreek.” De overgave van den wil aan God opent de oogen der ziel om de waarheid Gods te zien. Jezus Christus eischt niet dat men zal gelooven zonder redenen, maar Hij verlangt wel dat de mensch zich in die zedelijke verhouding tegenover God en de waarheid zal plaatsen, die hem in staat zal stellen om de bewijzen in te zien. Er is niets wat het verstand des menschen zóó verlicht, als de overgave van den wil aan God. Eenige jaren geleden hield ik voor onze studenten in Chicago eene lezing over de wijze waarop men met twijfelaars en godloochenaars behoort te handelen. Onze lezingzaal te Chicago is voor alle soort en gezindheid van mannen opengesteld, en dikwijls is het een bont gezelschap dat daar samenkomt — Christenen, Joden, Roomsch-Katholieken, Protestanten, geloovigen, twijfelaars, ongelooovigen, agnostieken, *) en godloochenaars. Aan het einde der lezing kwam de vrouw van wijlen Dr. A. J. Gordon naar mij toe en vroeg, „Hebt u dien man gezien, die naast mij zat, terwijl u aan 't spreken waart?” Ik had den man opgemerkt, omdat ik reeds eenmaal een kort gesprek met hem had gehad. „Welnu,” zeide zij, „terwijl u aan 't spreken waart, hoorde ik hem zeggen: Ik wenschte dat hij het met mij wilde beproeven.” „Ik wil gaarne.” „Welnu, daar zit hij, in dien hoek.” Het was niet noodig dat ik naar hem ging, want toen de anderen naar buiten waren gegaan, kwam hij tot mij, en zeide, „Mr. Torrey, ik wensch niets onhoeffelijks te zeggen, maar waarlijk mijne ondervinding wederspreekt alles wat u heden voormiddag aan deze studenten hebt gezegd.” Ik antwoordde, „Hebt u gedaan wat ik deze studenten heb aangeraden om met ongelooovigen of twijfelaars te doen, hun de verzekering gevende dat indien zij dat zouden doen, zij uit hun ongelooof en twijfel zouden komen tot een beslist geloof in den Bijbel als het Woord van God, en in Jezus als de Zoon van God?” „Ja, mijnheer, ik heb dat alles gedaan.” „Welnu, laat ons hierin nauwkeurig zijn.” Ik riep mijn secretaris en dicteerde hem ongeveer het volgende: „Ik geloof dat er een volstrekt verschil bestaat tusschen het rechte en het verkeerde” (Ik zeide niet, ik geloof dat er een God is, want deze man was een agnostiek, en bevestigde noch ontkende het bestaan van God, en men moet beginnen waar een mensch is), „en ik besluit hiermede om mij aan het rechte te houden door het te volgen waarheen het mij ook moge voeren. Ik beloof om een oprecht onderzoek te doen,

*) Iemand, die 's menschen vermogen om God, of het oneindige te kennen, ontkent.

om uit te vinden of Jezus Christus de Zoon van God is, en indien ik uitvind dat Hij de Zoon van God is, beloof ik dat ik Hem als mijn Zaligmaker zal aannemen en Hem in het openbaar voor de wereld zal belijden." Mijn secretaris bracht hiervan twee afschriften, en ik overhandigde ze hem, en vroeg hem, „Zijt gij gewillig om deze te onderteekenen?" Hij antwoordde, „Wel zeker," en teekende ze beiden. Hij vouwde er een van en stak het in zijn zak. Ik vouwde het andere, en stak het in mijn zak. Toen voegde hij er bij, „Het baat niet, mijn geval is zeer eigenaardig." (Zijn geval was inderdaad eigenaardig. Hij had het Unitarianisme, de Theosofie, het Spiritisme en nagenoeg alle andere ismen doorgemaakt, en was nu volstrekt een agnostiek, d.w.z. was tot het besluit gekomen dat het voor den mensch onmogelijk is bepaalde kennis van het bestaan van God en de eeuwige dingen te verkrijgen.) „Nog iets," zeide ik, „weet u dat er geen God bestaat?" „Nee," was het antwoord, „ik weet niet dat er geen God bestaat. Ieder die zegt dat hij weet dat er geen God bestaat, is een dwaas. Ik ben een agnostiek; ik bevestig noch ontken." Ik zeide, „Welnu, ik weet wel dat er een God is, maar dat zal u niet helpen. Weet u dat God geen gebeden verhoort?" „Nee, ik weet niet dat God geen gebeden verhoort. Ik geloof niet dat Hij gebeden verhoort, maar ik weet niet dat Hij geen gebeden verhoort." „Nu dan," zeide ik, „ik weet dat Hij wel gebeden verhoort, maar dat zal u niet helpen; maar hier is een mogelijke leiddraad tot kennis. Is mijnheer gegradueerd van een Engelsche Universiteit?" „Ja, mijnheer." „U kent den regel van moderne wetenschap? De regel van moderne wetenschap is dat wanneer iemand een mogelijken leiddraad tot kennis vindt, die mogelijke leiddraad moet opgevolgd worden om te zien wat het resultaat is. Hier is een mogelijke leiddraad. Wilt u de regels van moderne wetenschap aannemen in godsdienstonderzoek? Wilt u dezen mogelijken leiddraad volgen om te zien wat het resultaat moge zijn? Wilt u dit gebed opzenden, „O God, indien er een God bestaat, toon mij of Jezus Christus Uw Zoon is of niet, en indien Gij mij toont dat Hij Uw Zoon is, beloof ik dat ik Hem als mijn Zaligmaker zal aannemen en Hem als zoodanig voor de wereld zal belijden." „Ja," zeide hij, „dat wil ik ook doen; maar het baat niet. Mijn geval is zeer eigenaardig." „Nog iets," zeide ik, „Johannes zegt in Joh. 20 : 31, ‘Deze zijn geschreven, opdat gij geloovet, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods; en opdat gij geloovende, het leven hebt in Zijnen naam.’ Dus, Johannes zegt ons hier dat het Evangelie van Johannes geschreven is om aan de menschen het bewijs te toonen dat Jezus is de Christus, de Zone Gods. Wilt u het bewijs lezen? Wilt u het Evangelie van Johannes lezen?" „Ik heb het herhaalde malen gelezen," antwoordde hij; „ik kan er u gedeelten van opzeggen, indien u ze wensch te hooren". „Nee," zeide ik, „maar ik wenschte dat u het ditmaal op een nieuwe manier zoudt lezen. Iedere keer, voor u leest, doe dit gebed, ‘O God,

indien er een God bestaat, toon mij wat waarheid er in de verzen is die ik ga lezen, en wat Gij mij toont waarheid te zijn beloof ik aan te nemen en er mij aan te houden.' Lees niet te veel verzen in eens. Tracht niet om te gelooven of om niet te gelooven. Wees eenvoudig open tot overtuiging van de waarheid; geef zorgvuldig aandacht aan hetgeen u leest; en wanneer u het Evangelie hebt doorgelezen, laat mij weten wat het resultaat is." „Ja," zeide hij, „ik zal het alles doen; maar het baat niet. Mijn geval is zeer eigenaardig." „Dat maakt niets uit," zeide ik, en herhaalde voor hem de drie dingen welke hij beloofd had te zullen doen, en wij verlieten elkander. Omtrent twee weken later sprak ik aan de zuidzijde van de stad, en ik zag dezen man in de zaal. Bij het einde der vergadering kwam hij naar mij toe en zeide, „Dat heeft wel gebaat." Ik antwoordde, „Dat wist ik vooruit." „Welnu," zeide hij, „sedert het oogenblik dat ik gedaan heb wat ik beloofd had te doen, is het alsof ik opgenomen ware en langs de Niagara Rivier gedragen werd, en ik verwacht eerstdaags een jubelend Methodist te zijn." Ik werd Methodist voor de gelegenheid, en zeide, „Prijst den Heere!" Ik ging naar Massachusetts om lezingen in eenige scholen te houden. Toen ik terugkwam, was er een receptie, en deze man was bij de receptie tegenwoordig, en kwam tot mij en vroeg, „Heeft mijnheer belet?" „Geen belet om met u te spreken," antwoordde ik. Wij gingen in een andere kamer, en hij zeide, „Ik kan het niet begrijpen. Ik kan niet begrijpen, hoe ik ooit naar die mannen heb kunnen luisteren" (en hij noemde een aantal godloochenaars en Unitariaansche schrijvers en sprekers). „Nu blijkt het mij alles dwaasheid te zijn." „O," zeide ik, „de Bijbel verklaart dat in I Cor. 2 : 14, 'De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.' U hebt de rechte verhouding genomen tegenover de waarheid, en God heeft uwe oogen geopend om de waarheid te zien." Hij beleed een beslist geloof in Jezus Christus als de Zoon van God, en in den Bijbel als het Woord van God. Indien iemand onder u deze geschiedenis in twijfel trekt, beproeft het dan voor uzelf, en gij zult een eigen geschiedenis te vertellen hebben.

Mijne heeren, de Bijbel is het Woord van God. De stem die uit dat Boek tot ons spreekt, is de stem van God. Maar sommigen zullen zeggen, „Ondersteld dat hij het Woord is, wat dan? Dan alles! Indien de Bijbel het Woord van God is, dan is Jezus Christus de Zoon van God, en er is geen verlossing voor een onzer buiten een levend geloof in Hem, dat ons er toe leidt om al ons vertrouwen voor vergiffenis te plaas'en in Zijn verzoenend werk op het kruis van den Calvariën-berg, en om onzen wil en ons leven geheel onder Zijn voorschrift te stellen. Hebt gij dat gedaan? Wilt gij dat nu doen?"

DE INWIJDING VAN HET MONUMENT.

Het monument door de Heiligen der laatste Dagen opgericht tot de nagedachtenis van hunnen Profeet Joseph Smith werd den 23sten December 1905 door President Joseph F. Smith ingewijd op de landhoeve te Sharon, Vermont, waar de Profeet juist honderd jaren geleden geboren was. Bij die gelegenheid werd ook een godsdienstoefening gehouden in een kleine villa die gebouwd is boven den haardsteen, alles wat van het tehuis van Joseph's kinderjaren nog over is. Er was een gezelschap van 50 personen, waaronder eenige der Apostelen, uit Utah, en 400 vreemdelingen, bij de inwijding tegenwoordig. Terwijl de vergadering in het huis werd gehouden, had ook een openlucht-vergadering plaats bij den voet van het denkmaal; hier luisterden 300 menschen toe, terwijl de sneeuw in dikke vlokken neerkwam. In den avond van denzelfden dag werd ook een vergadering gehouden te Rialton, op eenige mijlen afstands gelegen, en veel Evangelie-lectuur werd verspreid. Den volgende dag, Zondag, bracht het gezelschap te Boston door, en hield in die stad twee vergaderingen. Alvorens de terugreis naar Utah te ondernemen, bezochten Pres. Joseph F. Smith en zijne reisgenooten Palmyra en Manchester, in den Staat New York, waar Joseph Smith zijn eerste openbaringen had ontvangen. Zij bezichtigden de kamer waar het Boek van Mormon vertaald was, en het bosch waar Joseph den Vader en den Zoon aanschouwde, en den heuvel Cumorah waar de platen van het Boek van Mormon eeuwen lang verborgen hadden gelegen. Zij zagen ook de pers, waarop het Boek van Mormon voor het eerst werd gedrukt. En eindelijk bezochten zij nog te Kirtland het gebouw dat eenmaal hun Tempel was, en de woning van Hyrum Smith, den broeder van den Profeet en vader van Pres. Joseph F. Smith.

PRESIDENT C. D. FJELDSTED OVERLEDEN.

Ouderling C. D. Fjeldsted, een der Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers, is den 23sten December j.l. te Salt Lake City gestorven. Broeder Fjeldsted was een der hoofden van de Zeventigers sedert het jaar 1884. Hij was 20 Februari 1829 nabij Copenhagen, Denemarken, geboren, en werd in 1852 door het Evangelie gevonden. Hij nam het aan, en begon aanstonds te prediken. Dit was in een tijd van groote vervolging tegen de Heiligen der Laatste Dagen in Denemarken. Hij werd in 1853 op zending geroepen, ging gewillig, en bracht honderden tot het Evangelie. Ouderling Fjeldsted heeft zeven zendingen buiten Utah volbracht, — een te Chicago, en zes in Denemarken en Scandinavie; twee dezer zendingen duurden elk vier jaren. De Kerk verliest in hem een waar vriend, en, zelfs nog in zijn hoogen ouderdom, een getrouw arbeider.

UTAH-NIEUWS.

Bij het vieren van den 100sten verjaardag van Joseph Smith's geboorte waren in den Tabernakel te Salt Lake City niet minder dan 8000 Zondagschoolkinderen, uit de stad alleen, tegenwoordig.

Voor het Kerstfeest was de Tabernakel versierd.

Ogden heeft wederom een stap genomen in het belang der Hollanders en hunne taal, ditmaal door het uitgeven van een blaadje, dat zich noemt „DE HUISVRIEND.” Wij ontvingen het eerste nummer, alsook een extra-nummer ter gelegenheid van de Kerstmis uitgegeven. Wij hebben beiden met belangstelling gelezen, en achten dat deze nummers in het algemeen een gunstigen indruk maken, terwijl in het opmaken der advertentiën eveneens smaak is gebruikt. De uitgever is Broeder W. J. De Brij, die van 1 Jan. 1897 tot 1 April 1898 de redactie van ons tijdschrift *De Star* heeft waargenomen. Wij wenschen den „*Huisvriend*” eene voorspoedige loopbaan.

Onder al de Staten die in de Unie der Ver. Staten zijn opgenomen, was Utah de 45ste. In eene vergelijking van het aantal blanke kinderen tusschen 9 en 15 jaren in ouderdom, die niet kunnen lezen en schrijven, blijkt dat Utah slechts 2.2 per 1000 heeft, en dat zij in dezen den tweeden rang bekleedt in de Unie, terwijl — als het andere uiterste — drie der Staten respectief 110.8, 116,1 en 116.4 per 1000 toonen. Werkelijk geen kwaad voorbeeld is Utah, wier meerderheid der inwoners „Mormonen“ zijn, die als een volk wel eens beticht worden van in onkunde te leven, waardoor zij gemakkelijk zouden te „misleiden” zijn. De „Mormonen” gelooven in ontwikkeling voor iederen leeftijd.

BENOEMING.

Ouderling Alex Nibley is ontslagen als President der Rotterdamsche Gemeente van de Kerk, en benoemd tot President der Luiksche Conferentie.

Ouderling Herman van Braak is benoemd tot President van de Groninger Conferentie.

VERPLAATSING.

Ouderling John P. Lillywhite is van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche Conferentie verplaatst, om hier over de Rotterdamsche gemeente te presideeren.

EEN BEKENTENIS UIT 1860.

De volgende verzen zijn van P. A. De Génestet, predikant en beroemd dichter der vorige eeuw, en luidens zijno levensbeschrijving een edel en voorbeeldig man. De inhoud dezer verzen deed ons onderzoeken omtrent welken tijd DE VERKLARING kwam tot het volk van Nederland, en vinden dat de vroegste melding in onze Zendingsgeschiedenis aangeeft, dat in het jaar 1865 in dit heele land één zendeling werkzaam was en er zich 25 leden van de Kerk bevonden.

PEINZENSMOEDE.

Daar is geen Priester
Die Hém verklaart!
In raadslen wandelt
De mensch op aarJ.

Wie 't Licht van Heden
Ook juublend eer',
Dit licht doet smachten
Vooral — naar meer!

Want ach wat nevel
Van Dwaling vlied' —
De Zon der Kennis
Zij schijnt hier niet.

Mysterie — 't leven!
Mysterie — 't lot!
De schepping predikt
Geen liefdriek God.

Natuur — wat deert haar
Uw vreugde, uw leed?
Ze is zielloos lieflijk
En reedloos wreed!

En Hij die allen
Is vóorgegaan?
Liet zonder antwoord
Ons waarom staan!

Het eind der wijsheid
Blijkt altoos meer:
Wij weten weinig —
Te weinig, Heer!

Maar toch al gloeit soms
Mijn hoofd van smart —
In U, mijn Schepper,
Vertrouwt mijn hart;

Niet ómdat alles
Uw Liefde ontdekt,
Maar óndanks alles
Wat twijfel wekt!

Trots 't Onverklaarbre
Dat huivren doet,
En 't onbewijsbre
Der hoop, die 'k voed!

Trots ieder raadsel,
Het Kwaad zóo groot,
De Smart zóo schriklijk,
Trots rouw en dood

Ja toch, ik meene
Dat ik Uw hand
Wel speurde in 't leven —
Uw Vaderhand;

En dat mijn ziele,
Ter stille nacht,
Uw stem wel hoorde,
Zoo teër, zoo zacht!

Na vuur en stormwind
Zweefde ook soms mij —
Schoon geen Elia —
De Heer voorbij

Uw starrenhemel,
Hij trekt mijn oog, —
Als 't woord des Heilgen, —
Mijn hart omhoog!

Ik smacht, vermoeide
Van 's levens loop —
Mijn hope is weemoed,
Mijn weemoed hoop!

En 'k geef mij over,
Met blind geloof,
Aan U, den Vader,
Wien niets me ontroof!

Daar is geen Priester
Die U verklaart, —
Doch U zoekt niemand
Vergeefs op aard.

ONTSLAGEN.

Ouderling Joseph F. Barton, President der Luiksche Conferentie, en Ouderling Heber J. Webb, President der Groninger Conferentie, zijn eervol van hunne zending ontslagen. Beiden arriveerden 7 Januari 1903 in deze Zending, en hebben alzoo iets meer dan drie jaren in dit arbeidsveld gewerkt.

Ouderling Jas W. Evans, van de Luiksche Conferentie is ook eervol van zijne zending ontslagen.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Volgens alle aanwijzing nu ter hand, zal op Zondag 11 Februari te Rotterdam eene Algemeene Conferentie van de Ned.-Belg. Zending gehouden worden, waarbij verwacht wordt dat President Heber J. Grant, van de Europeesche Zending, en de Conferentie-Presidenten der Britsche Zending zullen tegenwoordig zijn. Nadere bepalingen zullen in ons nummer van 1 Febr. aangegeven worden.

OVERLEDEN.

BRUIN. — Johannes Bruin, zoontje van Johannes en Johanna Bruin Heitlager; geboren te Amsterdam 19 Sept. 1904, aldaar overleden 31 Dec. 1905.

HENSTRA. — Daar wij aangaande het overlijden van Zuster Elizabeth Anna Henstra—Van Diemen geheel onwetend waren gebleven, wordt haar dood eerst nu in *de Ster* vermeld. Zuster Henstra was te Amsterdam geboren in het jaar 1838, en sloot zich bij de Kerk aan in 1888. Zij is een getrouw lid van dezelve geweest tot aan haren dood, die plaats vond te Ogden, 24 Aug. 1905.

I N H O U D:

Stralen van Levend Licht	Blz. 17	Utah-Nieuws	Blz. 30
Vergiffenis tegenover elkander . . .	" 23	Benoeming	" 30
De kleine Speculant	" 23	Verplaatsing	" 30
De bron van Zedelijke Kracht	" 23	Een bekentenis uit 1860	" 31
Dr. R. A. Torrey	" 24	Ontslagen	" 32
Geen verontschuldiging voor onwetendheid	" 25	Conferentie-Aankondiging	" 32
De inwijding van het Monument . . .	" 29	Overleden	" 32
President C. D. Fjeldsted overleden . .	" 29		

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.